

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 5 Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΤΩΝ

Ἡ μάχη πῆρε μεγάλες διαστάσεις καὶ δὲν
μποροῦσε νὰ κρίνη κανεὶς ἀκόμα τὰ ἀπο-
τελέσματα.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΤΩΝ

ΠΥΡΡΟΥ Σ. ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 5^{ΟΝ}

ΠΟΝΗΡΟ ΣΧΕΔΙΟ

- Τί συμβαίνει Γιάν;
- Μεγάλη συμπλοκή γίνεται.
- Πού;
- Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς λίμνης.

Πραγματικά. Οἱ Μπαγκούπας εἶχαν ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδὸν συμ-
πλακῆ μὲ τοὺς Κιτριανθρώπους.
Ἡ μάχη πῆρε μεγάλες διαστά-
σεις καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρί-

νη κανεὶς ἀκόμα τί ἀποτελέσμα-
τα θὰ εἶχε καὶ ποιὸς θὰ ἦταν ὁ
νικητῆς. Καὶ οἱ δυὸ φυλές, ὡς
γνωστόν, χρησιμοποιοῦσαν βέλη*
ποῦ τὰ χειρίζοντουσαν μὲ ἀρκε-
τὴ δεξιότηρία ἔτσι ποῦ τὸ κάθε
βέλος εὑρίσκε πάντα τὸ στόχο
του.

*Ὅμως οἱ Κιτριανῆθρωποι ἦ-
σαν λίγοι — τριάντα μόνον —

*Διάβασε τὸ τεῦχος ὑπ' ἀρ. 2.

ένω οι Μπαγκούπας έφταναν τους έβδομηντα.

Και ή μάχη συνεχιζόταν φοβερή ώς τή στιγμή που τήν άντελήφθηκε ό φίλος του ήρώα μας Γιάν.

Μά πώς οι Μπαγκούπας και οι Κιτριάνθρωποι βρέθηκαν άντιμέτωποι και πιά αίτία τους έκαμε νά συμπλακούν;

Θά τώ μάθουμε άμέσως.

Όταν οι Μπαγκούπας πληροφορήθηκαν τώ θάνατο του βασιλιά και τών πέντε συντρόφων τους κυριεύθηκαν άπό πραγματική λύσσα.

Γέτοιος ήταν ό θυμός τους έναντίον του Γκρέκο που πήραν τήν άπόφαση νά τόν ξεμπερδέψουν όπως δήποτε και μιá για πάντα. Όμως τώ έπιχείρημα ήταν δύσκολο. Ένας έχθρός σάν τόν Γκρέκο δέν σκοτώνεται εύκολα και μάλιστα όταν οι συμπολεμιστές του είναι λεοντάρια, γορίλλες και άετοί, όπως νόμιζαν. Σκέφτηκαν τότε νά τόν σκοτώσουν με πονηρία. Έτοιμάσαν λοιπόν μιá σχεδιά και τήν έρριξαν στη λίμνη. Ύστερα ξάπλωσαν πάνω της ένα θαρραλέο πολεμιστή τους που φαινόταν λιπόθυμος και δίπλα στόν... άρρωστο πολεμιστή ένασ άλλος όρθιος μ' ένα μακρύ κοντάρι θά κινούσε τή σχεδιά πρós τώ μέρος τή σπηλιάς του Γκρέκο. Όταν θά έφταναν σέ μιá άπόσταση δέκα ή δεκαπέντε μέτρων, τότε ό Μπαγκούπας που ήταν όρθιος θά έβαζε τής φωνές

που θά τής άκουγαν φυσικά ό Γκρέκο και οι φίλοι του και που θά τρεχαν άσφαλώς κοντά στη λίμνη νά δούνε ποιός φωνάζει. Τότε ό άγριος αυτός που ήταν ξάπλωμένος με μιá ύπολογισμένη γρήγορη κίνηση, θάστελνε κατ' εύθειαν στα στήθεια του Γκρέκο ένα δηλητηριασμένο βέλος που θά τόν ξάπλωνε γρήγορα νεκρό. Άμέσως ή σχεδιά θά έκανε.... όπισθεν και θά πήγαινε νά συναντήση τους Μπαγκούπας που περίμεναν στην άπέναντι πλευρά. Άν λοιπόν οι φίλοι του Γκρέκο είχαν σκοπό νά κυνηγήσουν τώ φονηά έπρεπε νά κάνουν τώ γύρο τής λίμνης που ήταν μεγάλος, όπότε πλέον θά συναντούσαν τόν τεράστιο εκείνον όγκο τών έβδομηντα πολεμιστών. Άν πάλι λογάριάζαν νά πέσουν στη λίμνη για νά κυνηγήσουν τή σχεδιά κολυμπώντας ήταν άδύνατο γιατί ή λίμνη φιλοξενούσε γιγάντιους κροκοδείλους. Τά θηρία του Γκρέκο δέν τά ύπολόγιζαν. Τί όργή έβδομηντα παλληκάρια ήσαν αυτοί. Άλλοίμονο αν θάπρεπε νά φορηθούν ένα ψωρολεοντάρι και μερικούς παληοαετούς. Άφού λοιπόν κατάστρωσαν τώ σχέδιο, ξεκίνησαν νύχτα, έφτασαν στη λίμνη άπό τήν άπέναντι πλευρά και κόβοντας χοντρά ξύλα έφταζαν μιá πρόχειρη σχεδιά περιμένοντας νά ξημερώση.

Τέλος ξημέρωσε. Έρριξαν τότε τή σχεδιά στη λίμνη, ανέβη

καν οι δυο άγριοι πάνω και άρχισαν να πλέουν προς την άπέναντι πλευρά σιγά και με προσοχή.

Θά έπρεπε να είχαν φτάσει στη μέση της λίμνης όταν άκουσαν άλαλαγμούς και πολεμικές έτοιμασίες. Γύρισαν πίσω και είδαν κάτι κίτρινους και κοντούς ανθρώπους που άρχισαν να παλεμούν με τους δικούς τους. Σκέφτηκαν να γυρίσουν μα πρόσεξαν πώς οι κίτρινάνθρωποι ήταν λίγοι και ίκανοποιημένοι έξακολούθησαν το δρόμο τους.

Ο ΓΙΑΝ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ

*Ο Γιαν όμως που είχε τη συήθεια να σηκώνεται πολύ πρωί άκουσε τους άλαλαγμούς των πολεμιστών της φυλής του και παραξεναμένος έτρεξε προς τη λίμνη.

*Η διάμετρος της λίμνης αυτής ήταν μεγάλη αν κρίνει κανείς από τα τρία χιλιόμετρα σε μέκος και από τα δύο σε φάρδος.

Το δέ βάθος της ήταν τέτοιο που μπορούσε να δέχεται τα άπαίσια εκείνα θηρία, τους κροκοδείλους.

*Ο Γιαν τότε σκέφτηκε να είδοποίηση τον κύριο του.

— Άφέντη Γκρέκο, φώναξε δυνατά. Τρέξε.

*Ο Γκρέκο που μόλις είχε ξυπνήσει άκουσε τις φωνές του Γιαν κι' έτρεξε γρήγορα προς τη λίμνη.

— Τί συμβαίνει Γιάν; ρώτησε.

— Μεγάλη συμπλοκή γίνεται από την άλλη πλευρά της λίμνης. Οι άνθρωποι της φυλής μου πολεμούν με κάτι άλλους που δεν τους ξέρω.

— Οι Μπαγκκούπας, ψυθύρισε άγριεμένος ο ήρωας μας. Τί θέλουν πρωί - πρωί έδώ αυτοί οι γελοίοι; Μα τ' είν' αυτό; Έκανε ξαφνιασμένος βλέποντας να προβάλη μπροστά στα μάτια τους και στη μέση άκριβώς της λίμνης μια σχεδία που ως εκείνη τη στιγμή την έκρυβαν τα μεγάλα κλαδιά μερικών δέντρων που κρεμόντουσαν βαρειά κι' άκουμπούσαν σχεδόν στο νερό.

Κείνη τη στιγμή έφτασαν ο Πάουλ, ο Θάνος, ο Πατατίας που έτρεχε σαν πάπια και ο Χούλα που δεν έννοούσε εις το έξης ν' άποχωριστή από το πανταλόνι του συντρόφου του.

— Ζητούν βοήθεια φαίνεται, είπε ο Θάνος.

— Κάτι τέτοιο θα είναι ψιθύρισε κι' ο Πάουλ.

*Όμως ο Χούλα που είδε τους Μπαγκκούπας και ήξερε τη μεγάλη τους πονηριά ζάρωσε τη μούρη του λέγοντάς.

— Άφέντη Γκρέκο. Κάτι σχεδιάζουν πάλι οι παμπόνηροι.

— Σαν τί δηλαδή; είπε ο Γκρέκο.

Δεν ξέρω άκόμα. Πάντως άς έτοιμάσουμε τα πιστόλια μας για

καλὸ καὶ γιὰ κακὸ.

Ἄμεσως τέσσερα πιστόλια βγήκαν ἀπὸ τὶς θήκες τοὺς συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Πατατίας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ σχεδία εἶχε φτάσει ἀρκετὰ κοντὰ στὴν δχθη ἔτσι πού οἱ Μπαγκούπας σκέφτηκαν πὼς εἶναι καιρὸς γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν. Ξαφνικὰ ὁ ἄγριος πού ἦταν ξαπλωμένος, πετάχτηκε ὀρθίος καὶ σηματοθεύοντας γρήγορα ἔστειλε ἕνα βέλος πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Γκρέκο. Ἄπὸ ἕναν κακὸ ὑπολογισμό τοῦ ἀγρίου ὁμως, τὸ βέλος παρεξέκλινε καὶ σφυρίζοντας χώθηκε μὲ ὀρμὴ στὸ στήθος τοῦ Θάνου πού κυλίστηκε ἀμέσως κατὰ γῆς σφαδάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Τρία πιστόλια βρόντησαν ταυτόχρονα ἀδιάζοντας τὰ βόλια τοὺς πάνω στὰ δύο κορμιὰ τῶν Μπαγκούπας πού κεραυνοβολημένοι ἔπεσαν στὴ λίμνη. Ἔτσι οἱ κροκόδειλοι πλέον εἶχαν τὸ λόγο.

Ἔσκιψαν τότε ὄλοι πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ δύστιχου Θάνου πού εἶχε τώρα μελανιάσει ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου.

Ὁ ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος Πατατίας ἔτρεξε στὴ σκηνὴ τῶν Γερμανῶν φωνάζοντας τὴν Γκρέτα πού εἶχε γνώσεις ἱατρικῆς μὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαίρης, ὁ Θάνος, ὁ τολμηρὸς αὐτὸς Ἕλληνας πού ἔφυγε

ἀπὸ τὴν πατρίδα του γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν συμπατριώτη του τὸν θρυλικὸ Γκρέκο, ἄφηνε τὴν τελευταία του πνοὴ στὴν πιδὸ ἀγρία γωνιά τῆς γῆς.

Ὁ Θάνος πέθανε ἕξ λεπτὰ μετὰ τὸν τραυματισμὸ του ἀπὸ τὸ δηλητηριασμένο βέλος τοῦ Μπαγκούπας, προφέροντας τὸ ὄνομα τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του.

Ὅταν ἡ Μαίρη μὲ τὸν Πατατία καὶ τὴν Γκρέτα πού κρατοῦσε μερικὰ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα βγήκαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τρέχοντας σταμάτησαν ἀπότομα.

Εἶδαν τὸν Πάουλ, τὸν Χάνς καὶ τὸ Χούλα πού κρατοῦσαν τὶς κάσκες του στὰ χέρια. Κατάλαβαν. Ὁ Θάνος ἦταν νεκρὸς.

Καὶ τρέχοντας ἡ Μαίρη πήγε κοντὰ στὸ πτώμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Δύστιχε Θάνο σὲ πήρα στὸ λαιμό μου, εἶπε γονατίζοντας καὶ χαϊδεύοντας τὸ κρῦο μέτωπο τοῦ νεκροῦ. Σὲ πήρα στὸ λαιμό μου καημένο παιδί.

Τὰ μάτια ὄλων ἦταν δακρυσμένα γιὰ τὸν ἀδικο χαμὸ αὐτοῦ τοῦ νέου πού ἂν δὲν ἦταν ριψοκίνδυνος καὶ θαρραλέος σὰν αὐτοὺς ὁμως ἦταν καλὸ καὶ ἡσυχὸ παιδί.

Καὶ ἀνοίγοντας ἕνα λάκκο μέσα στὸ δάσος ἔθαψαν τὸ κορμὶ τοῦ τίμιου Ἑλληνα χαράζοντας ἕνα σταυρὸ στὸν κορμὸ ἐνὸς δέν

τρου που ήταν ακριβώς πίσω από το κεφάλι του.

— 'Ο Θεός δε τον συχωρέση, είπαν δλοι μ' ένα στόμα.

Αυτός ήταν ο σύντομος έπικήδειος του Θάνου Φωκιανού.

ΛΞΑΦΝΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ξάφνου άγριες κραυγές έσκι-σαν τον άγέρα.

— Βοήθεια Γκρέκο, βοήθεια.

'Ολοι γνώρισαν τη φωνή της Τάκου - Λή και τρομαγμένοι έτρεξαν προς τη λίμνη. Μά τότε είδαν τη σχεδιά ν' άπομακρύνεται και την Τάκου - Λή που έκανε άπεγνωσμένες προσπάθειες

για ν' άπαλλαγή από το δυνατό σφίξιμο των χειρών των άπαγωγέων της.

— Μην κινησαι Τάκου - Λή, φώναξε ο Γκρέκο που είχε γίνει σαν άγριο θηρίο από το θυμό του. 'Η σχεδιά είναι μικρή και μπορεί να πέσης στη λίμνη. Μη φοβάσαι. 'Ο Γκρέκο θα σε γλυτώση ό,τι κι' αν συμβή.

Κι' έτοιμάστηκε να τρέξη έχοντας σκοπό να κάνει το γύρο της λίμνης μά ο Γιάν τον άρπαξε από το χέρι και του είπε:

— Δέν είναι ανάγκη άφέντη Γκρέκο να πάς πουθενά. 'Εγώ

Τό βέλος παρεξέκλινε και σφυρίζοντας χώθηκε με όρμη στό στήθος του Θάνου.

θὰ φέρω πίσω τὴν Τάκου - Λή.

Ὁ Γκρέκο τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία θέλοντας νὰ ρωτήσῃ πῶς θὰ γινόταν αὐτὸ ἀφοῦ ἡ σχεδιά εἶχε φτάσει στὴ μέση τῆς λίμνης, μὰ δὲν πρόφτασε.

Ἐνα παρατεταμένο σφύριγμα ἀκούστηκε κι' ἀμέσως ἕνας πελώριος ἀετὸς πρόβαλε μεσ' ἀπ' τὰ δέντρα χτυπώντας δυνατὰ τὶς φτεροῦγες του. Ἔκανε κύκλο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν φίλων μας καὶ κατεβαίνοντας μὲ ὀρμὴ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ Γιάν. Αὐτὸς τότε ἔσκυψε σὰν τὴν ἄλλῃ φορὰ λέγοντας κάτι παράξενα λόγια στὸ ἄγριο πουλί, ποὺ πέταξε ἀμέσως κι' ἔφυγε πάνω ἀπ' τὰ μεγάλα δέντρα.

Σὲ λίγο φάνηκαν οἱ δεκαπέντε γιγάντιοι ἀετοὶ τοῦ Γιάν ποὺ πετοῦσαν πρὸς τὴ σχεδιά.

Οἱ ἀπαγωγεῖς τῆς Τάκου - Λή εἶσαν δύο Μπαγκούπας ποὺ εἶχαν δῆ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρὰ τὸ θάνατο τῶν συμπολεμιστῶν τους χωρὶς νὰ καταλάβουν πῶς ἔγινε. Ἔτρεξαν λοιπὸν κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τῆς λίμνης γιὰ ν' ἀποτελειώσουν αὐτοὶ ἐκεῖνο ποὺ ἀφῆσαν στὴ μέση οἱ συνάδελφοὶ τους.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ἔτυχε ἡ ταφὴ τοῦ Θάνου ποὺ τοὺς χάλασε τὰ σχέδια. Βρῆκαν ὁμως μπροστὰ τους τυχαίᾳ τὴν Βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ, τὴν ἄρπαξαν κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ γυρίσουν πίσω. Ἐάφνου βλέπουν τὴ σχεδιά

ποὺ τὸ ἐλαφρὸ κύμα τῆς λίμνης τὴν εἶχε φέρει κοντὰ στὴν ὄχθη, μπῆκαν μέσα καὶ σπρώχνοντάς τὴν μὲ τὸ ξύλο ἄρχισαν νὰ πλέουν κουβαλώνοντας ἔτσι τὴν τραμοκρατημένη Τάκου Λή ποὺ εἶχε λιποθυμήσει.

Μόλις οἱ Μπαγκούπας εἶδαν τὰ φοβερὰ ὄρνεα ἀπὰ πάνω τους ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ τοὺς καταξέσχισουν, ἀφῆσαν κάτω τὴν ἀναίσθητη Τάκου - λή κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς ρίχνουν τὰ φαρμακερὰ τους βέλη. Ἄλλὰ ὁ κόπος ἦταν μάταιος. Οἱ ἀετοὶ ἔπεσαν πάνω τους καὶ τοὺς καταξέσχισαν ρίχνοντας τους μέσα στὴ λίμνη. Τώρα ἡ Τάκου - Λή ἦταν μόνῃ ξαπλωμένη πάνω στὴν ἀκυβέρνητη πιὰ σχεδιά. Μὰ ὁ Γκρέκο ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ζωντανὴ ἢ νεκρὴ κόντευε νὰ τρελλοθῆ ἀπ' τὴν ἀπελπισία του. Σὲ μιὰ στιγμή τὸν εἶδαν νὰ τραβάη τὸ μαχαίρι του ἐτοιμος νὰ πηδήσῃ μέσα στὴ λίμνη. Μὰ ὁ Γιάν πάλι τὸν συνεκράτησε.

— Ἡ λίμνη ἀφέντη Γκρέκο εἶναι γεμάτη κροκοδείλους τοῦ εἶπε. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ θὰ κάνης. Ἄφησε ἐγὼ νὰ φέρω τὸ κορίτσι. Καὶ σφυρίζοντας κάπως παράδοξα αὐτὴ τὴ φορὰ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ περιέμενε.

Δὲν πέρασαν τρία δευτερόλεπτα καὶ ὁ Μίκο, ὁ μεγάλος ἀετὸς ξαναπαρουσιάστηκε φτερουγίζοντας σιγά. Ἐκλείνει κάπως

τὸ σῶμα του καὶ τεντώνοντας τὰ πόδια του πέρασε ἀργὰ πάνω ἀπ' τὸν Γιάν. Τότε ὁ κιτρινάθρωπος φίλος μας ἄρπαξε τὰ δυὸ πόδια τοῦ ἀετοῦ μπρὸς στὰ κατάπληκτα βλέμματα ὄλων λέγοντας του πάλι κάτι λόγια παράξενα.

Ἄμέσως τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ πτηνὸ κίνησε πρὸ γρήγορα τὶς μακρῆς του φτεροῦγες, σηκώθηκε ἀργὰ καὶ πέταξε πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη κουβαλώντας τὸν Γιάν πού κρεμόταν σὰν σταφύλι.

Τὸ θέαμα ἦταν ὑπέροχο μὰ ἡ στιγμή δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ αἰσθηματικότητας. Ἡ ἀγωνία τοῦ Γκρέκο εἶχε κορυφωθῆ σὲ τέτοιο σημεῖο πού δὲν ἔβλεπε παρὰ ἓνα Γιάν ἑτοιμο νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του πέφτοντας στὴ λίμνη καὶ μιὰ Τάκου - Λὴ σχεδὸν πεθαμένη.

Κάτω οἱ κροκόδειλοι πού εἶχαν γλυκαθῆ ἀπὸ τοὺς προηγούμενους μεζέδες τῶν τεσσάρων Μπαγκούπας, παρακολουθοῦσαν τὸ περίεργο αὐτὸ ἱπτάμενο σύμπλεγμα κολυμπώντας, μὲ τὸ τριγωνικὸ τους κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ μὲ τὶς θεόρατες μασέλες τους ἀνοιγμένες.

Ὅμως δὲν ἔγινε ἡ ἐπιθυμία τους. Τὸ γιγάντιο πουλι ἔφτασε πιά πάνω ἀπὸ τὴ σχεδιά. Ὁ Γιάν πού τὰ δάχτυλά του εἶχαν κατακουραστῆ μόλις ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του σίγουρο, πήδησε πάνω στὸ στερεὸ ξύλινο πλεούμενο κι' ἄφισε τὰ πόδια τοῦ ἀετοῦ

πού ξαλαφρωμένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Γιάν πέταξε πρὸς τὴν ὄχθη.

Ἄμέσως ὁ φίλος μας ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη Τάκου - Λὴ γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν ζῆ ἢ πέθανε, μὰ εἶδε μὲ χαρὰ πὼς ἡ γυναίκα τοῦ κυρίου του ἦταν ἀπλῶς λιπόθυμη ἀπὸ τὸ μεγάλο φόβο πού δοκίμασε. Τότε σηκώθηκε καὶ πέρνοντας τὸ μακρὸ ξύλο τῆς σχεδίας ἔκανε νόημα στὸν Γκρέκο φωνάζοντας του συγχρόνως ὅσο πρὸ δυνατὰ μπορούσε.

— Ἀφέντη Γκρέκο ἢ Τάκου - Λὴ ζῆ.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπὸ τὰ στήθεια τοῦ ἡρώα μας καὶ τῶν γύρω φίλων του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γιάν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ξύλου ἔσπρωχνε τὴ σχεδιά μὲ δύναμη ἢ ὅποια τώρα ἔπλεε γοργὰ πρὸς τὴν ὄχθη.

Ἐξαφνα ὅμως τινάχτηκε τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἓνα μακρὸ καὶ ἔξακολουθητικὸ σύρσιμο ἀπὸ πίσω του, σὰν κάτι νᾶπλεε πάνω στὸ νερὸ κυνηγώντας τους.

Γύρισε ἀπότομα καὶ εἶδε ἓνα πελώριο στόμα κροκοδείλου πού ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ πού τοὺς παρακολουθοῦσε ἑτοιμὸς νὰ ἐπιτεθῆ μόλις θὰ εὑρίσκε κατάλληλη στιγμή.

Τότε ὁ Γιάν ξεκρέμασε γρηγορὰ τὸ τόξο ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἵσποθέτησε πάνω του ἓνα βέλος καὶ σημάδεψε ἀκριβῶς μὲς στὸ κέντρο τοῦ ἀνοιχτοῦ ἐκείνου φεβροῦ στόματος.

Τὸ βέλος σφύριξε ἀπαίσια σκίζοντας τὸν ἀέρα καὶ καρφώθηκε μὲ ὀρμὴ στὸ λαρυγγί τοῦ κροκόδειλου ποὺ ἔδγαλε μιὰ δυνατὴ στριγγιὰ ἀπ' τὸ μεγάλο πόνο ποὺ ἔνοιωσε.

Ὁ Γιὰν πήρε πάλι τὸ μακρὸ κοντάρι κι' ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ τὴ σχεδιά ποὺ κουνιώταν τῶρα πάνω στὸ νερὸ σὰν καρυδότσουφλο ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ δημιουργοῦσαν τὰ θεόρατα τινάγματα τοῦ λαδωμένου κροκοδείλου. Τέλος ἡ σχεδιά ἔφτασε στὴν ὄχθη. Ἀμέσως ὁ Γκρέκο κι' ἡ Γκρέττα πῆδησαν μέσα γιὰ νὰ διαπιστώσουν κι' αὐτοὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀμοιρῆς γυναίκας. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἡ Τάκου Λή, ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ βλέποντας τὸν Γκρέκο γονατισμένο δίπλα της νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ ἀγωνία, θυμήθηκε τί εἶχε συμβῆ καὶ ἱκανοποιημένη ποὺ βρισκόταν πάλι κοντὰ στὸν ἥρωα μας ψιθύρισε.

— Ἀγαπημένε μου, μ' ἄρπαξαν αὐτοὶ οἱ καταραμένοι Μπαγκούπας... Τί ἔγιναν τοὺς ἐπισσε;

— Ναὶ Τάκου - Λή, εἶπε ὁ Γκρέκο. Οἱ κροκόδειλοι τοὺς περιποίηθηκαν.

Καὶ σηκώνοντας τὴν Βασιλίσσα τῶν Μπαμπαλοῦ στὰ γερὰ του μπράτσα ἰηδῆσε ἔξω ἀπὸ τὴ σχεδιά.

Η ΗΤΤΑ ΤΩΝ ΜΠΑΓΚΟΥΠΑΣ

Εἶχαν περάσει δύο ὧρες περίπου ἀπὸ τὴ στιγμῇ ποὺ ὁ Γιὰν ἀνακάλυψε τὴ συμπλοκὴ τῶν Κιτριναθρώπων μὲ τοὺς Μπαγκούπας. Τὰ ἀλλεπάλληλα γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν δὲν τοῦ ἔδωσαν καιρὸ οὔτε νὰ παρακολουθήσῃ οὔτε νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειαν ἐκείνων ποὺ κάποτε πρόδωσε χάριν τῆς φιλίας τοῦ Γκρέκο καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Γκούσα ποὺ ἦταν ἐχθρὸς του καὶ ἀντιπαθητικὸς σ' ὀλόκληρῃ τῇ φυλῇ.

Τώρα ὁμως τοῦ ξυπνοῦσε τὸ πατριωτικὸ του αἴσθημα — ὅπως σὲ κάθε ἄνθρωπο ἄλλως τε — καὶ ἤθελε νὰ σώσῃ τοὺς συμπατριῶτες του.

Ἦθελε νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς βοηθήσῃ μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πῆ στὸν Γκρέκο φοβούμενος μὴν τοῦ ἀρνηθῆ.

Ὁ Γκρέκο ὁμως εἶχε ὑπ' ὄψῃ του νὰ βοηθήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοὺς συμπατριῶτες τοῦ φίλου του, μὰ τὰ ἐπεισόδια ποὺ μεσολάβησαν ματαίωσαν πρὸς στιγμὴν τὴν ἐπέμβασή του.

Τώρα ὁμως ποὺ τὰ πράγματα ἡσύχασαν καὶ ἡ Τάκου - Λή βρισκόταν στὴ σπηλιὰ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Μπάμπο, τῆς Μάμο, τοῦ Κίτσου καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Γκρέττας ποὺ τὴν εἶχε ἀνοιάσει κάτω ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ της παρακολούθησιν μπορούσε νὰ ἔπο-

Τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ πτηνὸ, πέταξε πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη κουβαλώντας τὸν Γιάν πὺν κρεμόταν σὰν σταφύλι.

στηρίξη τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τοῦ Γιάν.

Ἔτρεξε λοιπὸν στὴν ὄχθη καὶ εἶπε στοὺς φίλους του.

— Παιδιά, πρέπει νὰ γλυτώσουμε τοὺς Κιτρινανθρώπους ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ βέλη τῶν Μπαγκούπας. Δέχεστε;

— Ὅ,τι θέλει ὁ Γκρέκο, ἀπάντησαν ὄλοι μὲ μιὰ φωνή.

— Μπράβο εἶπε μὲ συγκίνηση ὁ γενναῖος Ἕλληνας. Τὸ ἤξερα πὺς δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε.

Κεῖνη τὴ στιγμή φάνηκαν νὰ ἔρχωνται ὁ Πατατίας καὶ ἡ Μαί-

ρη πὺν εἶχαν καταλάβει ἢ μάλλον πὺν ἤξεραν πὺς ὁ Γκρέκο θὰ ἔτοιμαζόταν ὅπως δῆποτε νὰ βαδίση ἐναντίον τῶν Μπαγκούπας. Μόλις ἔφτασαν λοιπὸν καὶ ἔμαθαν πὺς ἔτοιμάζονται γιὰ τὴ μεγάλη μάχη, ζήτησαν ἀπὸ τὸν Γκρέκο νὰ τοὺς πάρη μαζί του.

— Πρέπει νὰ ἐδίκηθῶμε γιὰ τὴν ἀτιμὴ δολοφονία τοῦ Θάνου, εἶπε μὲ μάτια βουρκωμένα ὁ Πατατίας, πὺν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ φίλοι του τὸν ἔβλεπαν λυπημένο.

— Ἐλάτε παιδιά, εἶπε ὁ Γκρέ-

κο πᾶμε γρήγορα. Ὅμως ὄχι μὲ τῆ σχεδιά γιατί δὲ μᾶς χωράει. Μὲ τὰ πόδια θὰ πᾶμε καὶ μάλιστα θὰ φτάσουμε συντομώτερα. Γιὰν τοὺς ἀετοὺς μὴ ξεχάσης.

Κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν κατὰ μῆκος τῆς λίμνης ὑποστηριζόμενοι ἀπὸ τὰ ζωντανὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἔφτασαν ἀμέσως ἀκούγοντας τὰ σφυρίγματα τοῦ Γιάν.

.....
Πέρα ἡ μάχη ἐξακουλουθοῦσε μὲ λύσσα. Κατὰ διαβολικὴ συμπτώση οἱ Κιτριανῶνθρωποι βρέθηκαν ταμπουρωμένοι ἀρκετὰ καλά. Ἐτυχαν δηλαδὴ σὲ μιὰ μικρὴ περιοχὴ ἀπὸ μεγάλα δέντρα κι' ἔτσι πολεμοῦσαν μὲ περισσότερη ἄνεση. Ὅμως οἱ Μπαγκούπας ἤντουσαν σὲ μέρος ἀκάλυπτο καὶ μόνον κάτι θάμνοι 50 - 60 ἑκατοστῶν θρίσκονταν σ' αὐτό.

Μοιραίως τότε ἀναγκάστηκαν νὰ ὀχυρωθοῦν πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θάμνους καὶ νὰ πολεμοῦν μπρούμυτα, πράγμα ποὺ δυσκολεύει τρομερὰ τὸν πολεμιστὴ τοῦ τόξου. Ἐτσι οἱ ἀπώλειες τοὺς ἦσαν μεγάλες ἐνῶ ἀπὸ τοὺς Κιτριανθρώπους ἔλλειπαν μόνο τέσσερες.

Δεκαπέντε ἕως εἴκοσι Μπαγκούπας ἤντουσαν νεκροὶ καὶ περὶ τοὺς δέκα τραυματισμένοι ποὺ ἄσκουζαν καὶ βογγοῦσαν.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν πυροβολισμοί.

Οἱ Μπαγκούπας πετάχτηκαν τρομαγμένοι ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς κρότους ἑξῆ πιστολιῶν καὶ εἶδαν πῶς τοὺς εἶχαν περικυκλώσει. Πραγματικά ἡ θέση τοὺς ἦταν τραγικὴ.

Σκέφτηκαν νὰ τὸ σκάσουν. Ὅμως ἀπὸ ποῦ; Μπροστὰ τοὺς εἶχαν τοὺς Κιτριανθρώπους, πίσω τοὺς καὶ δεξιά τοὺς (ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους δηλαδὴ) τοὺς καινούργιους ἐχθροὺς ποὺ μοιράστηκαν σὲ δυὸ ομάδες καὶ ἀριστερὰ τοὺς τῆ λίμνη μὲ τοὺς κροκοδείλους.

Τώρα γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ ἀγωνία τοὺς παρουσιάστηκαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς καὶ ἐκεῖνα τὰ τρομερὰ πουλιὰ ἔτσι ποὺ δὲν τοὺς ἔμεινε πιά καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὀλέθρια τύχη τοὺς.

ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ βόλια τῶν πιστολιῶν θέριζαν τὰ μαῦρα κορμιά τοὺς καὶ οἱ Κιτριανῶνθρωποι ποὺ ἀναθάρρεψαν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐμφάνιση τῶν ὑπερασπιστῶν, ἔστελναν μὲ περισσότερὴ τώρα ὀρμὴ τὰ μικρὰ βέλη τοὺς στὸ ἐχθρικό πεδίο.

Κεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ κάθε περιγραφή ἦταν οἱ κάθετες ἐφορμήσεις τῶν ζωντανῶν στούκας ποὺ κυριολεκτικὰ τοὺς ἀποδεκάτησαν.

Οἱ ἀετοὶ τοῦ Γιάν ποὺ γνώρισαν τὴν παλιό τους φίλου τους,

χάρηκαν πάρα πολύ και πέφτου-
τας με περισσότερη όρμη πάνω
στον ίαπυθαρρυμένο πιά έχθρο
τόν καταξέσκιζαν με τὰ τρομε-
ρά ράμφη τους.

Τώρα οι πυροβολισμοί σταμά-
τησαν και τὰ βέλη τών Κιτριαν-
θρώπων έπαψαν νά πέφτουν. Τò
έργο τò είχαν αναλάβει οι άετοι
πού έκροζαν άγριεμένοι χτυπών-
τας τις πελώριες φτερούγες τους
και πού μαζί με τις γοερές και
σπαρακτικές κραυγές τών πληγω-
μένων ή ήσυχη αυτή γωνιά τής
Ζούγκλας είχε μεταβληθῆ σε μιá
φριχτή κόλαση.

— Γιάν σταμάτησε τους άε-
τους πρόσταξε σε μιá στιγμή ο
Γκρέκο πού δέν μπορούσε νά
βλέπη αυτό τò άποτρόπαιο θέ-
ασμ

*Ένα παρατεταμένο σφύριγμα
άκούστηκε πάλι και οι άετοι πα-
ράτησαν τὰ θύματά τους φτερου-
γίζοντας πρòς τῆ λίμνη.

*Άμέσως τότε δεκαεφτά Μπαγ
κούπας ξεπετάχτηκαν από τους
θάμνους με τὰ χέρια σηκωμένα
ψηλά σε σημείο παραδόσεως, προ-
χωρώντας πρòς τò μέρος του
Γκρέκο.

Οι Κιτρινάθρωποι έτρεξαν τό-
τε κοντò στο Γιάν και κάτι του
έλεγαν χτυπώντας τις παλάμες
τους ρυθμικά.

— Γιάν χέρο λάμα. Γιάν χέ-
ρο λάμα γιού. (‘Ο Γιάν θα γί-
νη Βασιληάς μας).

Τότε κάτι τους εῖπε ο Γιάν

κι’ άμέσως εκείνοι τόν σήκωσαν
και τόν πήγαν μπροστά στους
φίλους μας πού κύτταζαν πασα-
ξενεμένοι αυτά τὰ περίεργα κα-
μώματα τών Κιτριανθρώπων.

— ‘Αφέντη Γκρέκο εῖπε τότε
ο Γιάν. *Υστερα από τò θάνατο
του Γκούσα* ή φυλή μας έμεινε
χωρίς βασιληά.

Κατὰ τò έθιμό μας πρέπει νά
γίνη βασιληάς εκείνος πού έχει
τους πιò πολλούς και δυνατούς
φίλους και τὴν πιò μεγάλη δύνα-
μη. Διάλεξαν λοιπόν έμένα μιá
και οι άετοι είναι δημιούργημά
δικό μου και ιδιαίτερα γιατί έ-
χω πολλούς φίλους.

Μου εῖπαν πώς έχουν έτοιμά-
σει ο,τι χρειάζεται για τῆ στέ-
ψη και πώς έστειλαν αυτή τῆ συ-
νοδεία για νά με παραλάβῃ.

Τί λες εσύ αφέντη Γκρέκο; Δέ-
χεσαι νά μ’ άφίσης νά φύγω;

*Ο Γκρέκο πού κάθε άλλο πε-
ρίμενε ν’ άκούση παρὰ μιá τέ-
τοια εῖδηση χάρηκε τόσο πού
άγκαλιάζοντας τò φίλο του και
μέλλοντα βασιληά του εῖπε:

— Καλέ μου σύντροφε Γιάν.
‘Η χαρά μου είναι μεγάλη και
μάλιστα αν θέλης φεύγουμε ολοι
μαζί για τόν καταυλισμό σας.

*Ο Γιάν ένθουσιάστηκε από
τὴν άπόφαση του Γκρέκο τὴν ο-
ποίαν άνακοίνωσε στους συμπα-
τριώτες του πού χάρηκαν.

*Επίσης ολοι οι φίλοι του

*Διάβασε τò τεύχος ύπ’ άριθ. 2

Γκρέκο δήλωσαν πού είναι πρόθυμοι νά συνοδέψουν τὸ φίλο τους Γιάν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τροπὴ πού πήραν τὰ πράγματα.

Καὶ παραλαμβάνοντας τοὺς 17 Μαγκούπας αἰχμαλώτους ξεκίνησαν ὄλοι μὲ γοργὸ βῆμα κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν σπηλιά τοῦ Γκρέκο.

Ὅταν ἐφτασαν βρῆκαν τὴν Τάκου - Λη κλαμένη καὶ μόλις εἶδε τὸν ἀγαπημένο της ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του λέγοντας.

—Πόσο εἶχα φοβηθῆ γιὰ σένα ἀφέντη μου. Πόσο εἶχα φοβηθῆ.

Ὁ ἥρωῦς μας τότε γέλασε καὶ χαϊδεύοντας τὰ σγουρὰ μαλλιά της ψιθύρισε.

—Μὴ φοβάσαι Τάκου - Λη Ὁ Γκρέκο δὲν σκοτώνεται εὐκόλα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΓΙΑ - ΜΟΥΓΙΑ

Εἶδαμε πὼς ὁ ἀρχιερέας τῶν Μπαμπαλοῦ Κάγια - Μούγια πού εἶχε γίνει ἀόρατος, μπήκε στὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο γιὰ νὰ δῆ ἂν ὁ Καπούα εἶχε πραγματικῶς σκοτώσει τὸ μισητὸ ἐχθρὸ τους καὶ πὼς ὁ Χούλα τὸν πυροβόλησε ριχνοντάς τον καταματωμένο στὴ γῆ. Ἐπίσης θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης πὼς ὕστερα τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Κρατώντας λοιπὸν ὁ Χούλα τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Κάγια -

Μούγια προχώρησε λίγο μέσα στὸ μεγάλο δάσος, τῆριξε στὴ ρίζα μιανοῦ δέντρου κι' ἔφυγε ἔχοντας σκοπὸ νὰ τὸ πετάξῃ τὴν ἐπομένη στὴ λίμνη μὲ τοὺς κροκοδείλους.

Ὁ ἀρχιερέας ὅμως δὲν εἶχε πεθάνει. Ἡ σφαῖρα τοῦ Χούλα τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τρύπησε τὸ μάγουλό του καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ σπάζοντάς του ὄλα τὰ κάτω δόντια. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο ζαλίστηκε κι' ἔπεσε κάτω. Ὁ Κάγια - Μούγια εἶχε ἀπλῶς λιποθυμίσει.

Ὅταν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Δοκίμοσε νὰ σηκωθῆ μὰ δὲν μπόρεσε. Εἶχε χάσει ἐν τῷ μεταξύ πολὺ αἷμα κι' αὐτὸ τὸν εἶχε ἔξασθενήσει.

Τέλος κατάφερε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του καὶ τρικλίζοντας προσπάθησε νὰ περπατήσῃ. Μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς κλαδιοῦ πού πήρε ἀπὸ κάτω ἄρχισε νὰ βαδίζει σιγὰ καὶ μὲ κόπο νοιώθοντας τρομεροὺς πόνους στὸ πρόσωπο καὶ δυνατὲς ζαλάδες.

«Δὲν θὰ μπορέσω νὰ φτάσω στὸν καταυλισμὸ, σκεφτόταν. Εἶναι πολὺ μακριὰ καὶ γὰ εἶμαι σὲ κακὰ χάλια.

Ὅμως τί συνέβη δὲν θυμᾶμαι. Μόνο μὰ λάμψη εἶδαν τὰ μάτια μου κι' ἕναν μεγάλο κρότο πού ἔκαναν τὰ δόντια μου ὅταν ἔσπαζαν.

Τί θὰ πῆ αὐτὸ δὲν ξέρω. Ἄς

δοῦμε τώρα πῶς θὰ φτάσουμε κεῖ πάνω».

Μὰ οἱ δυνάμεις του σιγὰ σιγὰ τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ ὁ Κάγια - Μούγια ἔπεσε πάλι κατὰ γῆς λιποθυμώντας γιὰ δεύτερη φορά.

Καθὼς ὁμως ἔπεσε ξεχύθηκαν τὰ φύλλα τῆς δάφνης πού τὰ εἶχε σὲ ἓνα μικρὸ σακκουλάκι περασμένα στὸ λαιμό του κι' ἔπεσαν δίπλα στὸ κεφάλι του.

Ἄνασαιόντας λοιπὸν, τῆ μρωδιά τῆς δάφνης ἔγινε πάλι ὁρατὸς ἐνῶ ἀκόμα θρισκόταν ἀναίσθητος.

.....

— Τί εἶν' αὐτὸ Καταλοῦ;

— Ἄνθρωπος εἶναι Τάϊ.

— Γιὰ νὰ δοῦμε.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἄντρες ἦταν δύο πολεμιστὲς μιᾶς ἄλλης ἄγριας φυλῆς τῆς Ζούγκλας τῶν «Ρίκο - Ρίκο» πού περνοῦσαν τυχαία ἀπὸ κεῖ. Εἶδαν τὸν ἀναίσθητο Κάγια - Μούγια καὶ σκέφτηκαν νὰ τὸν πάρουν μαζί τους γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸν ἀρχηγό τους Ρίκο - Τό.

Ἐφτιαξαν λοιπὸν ἓνα πρόχειρο φορεῖο, ἔβαλαν πάνω τὸ λιπόθυμο ἀρχιερέα καὶ τράβηξαν γραμμὴ γιὰ τὸν καταυλισμό τους.

Ὅταν ἔφτασαν εἶχε ξημερώσει. Ὁ καταυλισμὸς τῶν Ρίκο—Ρίκο θρισκόταν πρὸς τὰ βόρεια τῆς Ζούγκλας καὶ ἦταν μιὰ φυλὴ ἄγρια μὲν, ἀλλὰ φιλειρηνική, πού

δὲν εἶχε ἔχθρα μὲ κανένα καὶ δὲν πείραζε κανένα.

Τὰ ὄπλα πού χρησιμοποιοῦσαν ἦταν τὰ τόξα καὶ τὰ δόρατα. Ζούσαν ὅπως οἱ ἄλλες φυλὲς ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ τὰ φρούτα. Ὅταν ὁ Βασιληᾶς τους Ρίκο - Τὸ πληροφορήθηκε πῶς διὸ ἀνθρώποι τῆς φυλῆς του ἔφεραν ἓναν ἄγριο πού τὸν θρήκαν ἀναίσθητο στὸ δάσος ἔτρεξε νὰ δῆ ποιὸς ἦταν.

— Εἶναι Μπαμπαλοῦ, εἶπε. Ἐχει τραυματιστῆ ἀπὸ βέλος ἢ ἀπὸ δόρυ· γρήγορα βάλτε πάνω στὴν πληγὴ του ἀπὸ τὸ φάρμακο τοῦ Χοῦ κι' ὅταν ξυπνήσῃ δόστε του νὰ πιῇ αἷμα ἀγριόχοιρου ἀλλοιῶς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἐξάντληση.

Ὅταν ὁ Κάγια — Μούγια ἀνοῖξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε πῶς θρισκόταν σὲ ξένο μέρος, παραξενεύθηκε. Ἐνας ἄγριος ἄλλης φυλῆς στεκόταν ἀπὸ πάνω του κρατώντας ἓνα δοχεῖο μὲ κάποιον ὑγρὸ. Ὁ ἀρχιερέας τῶν Μπαμπαλοῦ φοβήθηκε καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ μὰ ὁ καλὸς ἄγριος τὸν συγκράτησε.

— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα του. Πιὲς αὐτὸ καὶ θὰ γίνῃς καλὰ ἀμέσως. Βρίσκεσαι στὴ φυλὴ τῶν Ρίκο — Ρίκο.

Ὁ ἄρρωστος πού θάρεψε ἀμέσως, πῆρε τὸ δοχεῖο μὲ τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ ἤπιε. Ὑστερα πάλι ξά-

πλωσε κι' εξαντλημένος ὅπως ἦταν ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε ἦταν βράδυ. Ὁ Βασιληᾶς Ρίκο — Τό, πήγε νὰ δῆ τί κάνει ὁ ἄρρωστός του.

— Εἶσαι καλὰ τώρα, τοῦ εἶπε, βλέποντάς τον ὄρθιο μέσα στὴν καλύβα.

— Ναὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ ἀδύνατος ἀκόμα Κάγια — Μούγια. Ὁμως πρέπει νὰ φύγω γιατί θὰ μὲ περιμένουν ἐκεῖ κάτω.

— Κάθισε ἀκόμα νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ καὶ τὸ πρῶτὶ θὰ σοῦ δώσω δυὸ πολεμιστὲς νὰ σὲ πᾶνε στὸν καταυλισμὸ σου. Ἔτσι ὅπως εἶσαι δὲν μπορεῖς νὰ περπατήσης μόνος σου.

Ὁ Ρίκο — Τὸ εἶχε δίκιο καὶ ὁ ἀρχιερέας ἔμεινε. Τὴν ἄλλη μέρα εὐχαριστώντας τὸν Βασιληᾶ γιὰ τὴν περίθαλψη ποῦ τοῦ ἔκαμαν ἔφυγε συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ πολεμιστὲς.

ΝΑΣΣΟΣ ΚΑΡΑΝΑΣΣΟΣ

Εἶδαμε πῶς ὁ Ἄρτουρο ποῦ θαύμασε τὸ θάρρος τοῦ δεκαεξάχρονοῦ κυνηγοῦ, ρώτησε σὲ πιά ἐθνικότητα ἀνήκουν, αὐτὸς δηλαδὴ καὶ οἱ σύντροφοί του.

Οἱ τέσσερεις κυνηγοὶ τότε μ' ἔνα στόμα ἀπήντησαν.

— Εἶμαστε Ἕλληνες.

Ἀμέσως ὁ Ἄρτουρο πήγε κοντὰ καὶ μιλώντας τους ἀγγλικά

εἶπε ἂν θέλουν νὰ τοὺς φιλοξενησῆ στὴ σκηνή του.

Οἱ Ἕλληνες τότε τὸν εὐχαρίστησαν καὶ σμίγοντας μαζὺ πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν κατασκήνωση.

Ὁ ἥλιος πιά εἶχε βγῆ καὶ οἱ λαμπρὲς καὶ θερμὲς ἀκτίνες τοῦ ζέσταιναν τὰ νωπὰ ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας φύλλα τῶν δέντρων ποῦ τὰ ἔκαμε ν' ἀχνίζουν.

Ὁ ταλαιπωρημένος καὶ νυστασμένος Ζοζὲ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰ φτάσουν στὴν κατασκήνωση γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

— Μοῦ φαίνεται Χουὰν πῶς θὰ κοιμάμαι μιὰ βδομάδα, ἔλεγε στὸ φίλο του, ποῦ κι' αὐτὸς ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε δὲν ἔνοιωθε λιγώτερη κούραση.

... ..

— Ὡστε ἔτσι λοιπόν, εἰ;

— Μάλιστα κύριε Βελάσκου-εθ. Αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος μας Νάσσο-εθ. Δεκαεξ ἡρόνων παιδί μὰ ἡ καρδιά του εἶναι λεονταρίσια.

— Μπράβο στὸ νεαρὸ Νάσσο τότε.

Ἦταν μεσημέρι καὶ οἱ τέσσε-εις Ἕλληνες κυνηγοὶ μὲ τοὺς Ἴσπανοὺς μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ φαγητό τους.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο τόσον οἱ Ἴσπανοὶ ὅσον καὶ οἱ Ἕλληνες ἐξήγησαν οἱ μὲν στοὺς δὲ τὸ λόγο ποῦ θρυσκόντουσαν στὴ Ζούγκλα. Τότε ὁ Ἄρτουρο ἔμαθε πῶς οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἐπαγγελματί-

αι κυνηγοί και πώς είχαν έρθει στη Ζούγκλα πριν από 15 περίπου μέρες.

— Πριν φύγουμε από την 'Αθήνα, είπε ο μεγαλύτερος από τους Έλληνες κυνηγούς που λεγόταν Στάθης Φούντας* ο άνηψιός μου τούτος εδώ και ξδειξε τον δεκαεξάχρονο Νάσσο, φαγώθηκε να έρθει μαζί μας. Βρέ παιδί μου, τούλεγα, ή μάνα σου δε θέλει, φοβάται, λέει πως δεν κάνει να γυρίσεις στις ζούγκλες με τ' άγρια θηρία. Σε πήρα μια φορά πέρσι τώρα δε σε ξαναφέρνω. Μπα. Αυτός που λογάριάζει τέτοια. «'Αν δε με πάρης μαζί σου, μπάρμπα, θα φύγω μόνος μου, έλεγε, κι' έτσι θάναι χειρότερα.» 'Αφού λοιπόν είδα κι' άπείδα πως δεν γίνεται τίποτα αναγκάστηκα να τον πάρω μαζί μου.

— Καλά έκαμες, του είπαν, αφού είσαι και συ θα τον προσέχης πιό πολύ.

— Ποιόν να προσέξω, έκαμη ο Στάθης, τόν Νάσσο;

— 'Ε, βέχαια είπε ο 'Αρτούρο. Είναι παιδί ακόμα.

— Ποιός είναι παιδί κύρ 'Αρτούρο μου, σταυροκοπήθηκε ο Στάθης. Τούτος; 'Αμ' έχεις δίκιο γιατί δεν ξέρεις. Αυτός είναι άνδρας με όλα του. Όσο άξίζουμε όλοι άξίζει αυτός μονά-

χος του. 'Η παλληκαριά του και ή έξυπνάδα του είναι κάτι άφανταστο. Φτάνει να σάς πώ πως πέρσι που ξαναείμαστε εδώ, σκότωσε δύο λεοντάρια με τόν ντουφέκι του κι' ένα γορίλλα σε μικρή άπόσταση. Σήμερα πάλι, καθώς είδατε, με τί έξυπνο τρόπο σκότωσε τόν Ρινόκερο. Αυτός πρέπει να φυλάη έμάς κι' όχι έμεις αυτόνε.

Πραγματικά τόν νεαρό 'Ελληνόπουλο ήταν από κείνα τά παιδιά που από πολύ μικρά είναι γραφτό τους να τιμάναι πάντα την πατρίδα τους.

'Παιδι φτωχής οικογενείας σταμάτησε από τόν σχολείο, γιατί ή μάνα του που ήταν χήρα τρία χρόνια τώρα, ξενοδούλευε για να τόν ανατρέψη. Μά δεν μπορούσε να στεριώσει σε καμμιά δουλειά.

Όπου πήγαινε δεν καθόταν παραπάνω από μια βδομάδα. 'Εφευγε. Φύση φιλελεύθερη καινευρική ζητούσε να ριχτή στην περιπέτεια και να γίνη μέγας και πολύς.

— Θέλω να γίνω τρανός έλεγε και να δοξάσω μια μέρα την πατρίδα μου την 'Ελλάδα.

Γι' αυτό και γώ έξακολούθησε ο Στάθης, που τόν πήρα πέρσι μαζί μου και ξέρω τι άξίζει, δεν τού στέρησα αυτή τή χαρά.

Οί σύντροφοι τού 'Αρτούρα που άκουγαν την ιστορία τού

*Διάβασε τόν τεύχος ύπ' άριθ. 4

καταπληκτικού αὐτοῦ παιδιοῦ * χάρηκαν γιατί σὴν παρέα τους εἶχε προστεθῆ καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ τοῦ δεκαεξάχρονου Ἑλληνόπουλου.

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Οἱ ἄλλοι δύο σύντροφοι τοῦ Νάσσου καὶ τοῦ θείου του Στάθη, ἦσαν ὁ Φώτης Κουλουρῆς ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ὁ Γιάννης Τσίρος ἀπὸ τὸ Πειραιᾶ.

Γιάννης Τσίρος. Ὅνομα καὶ πράμμα δηλαδῆ. Ψηλὸς καὶ ἀδύνατος καθὼς ἦταν μὲ κάτι χέρια μακρυὰ καὶ πῖο μακρύτερα ἀκόμη πόδια, ξμοιαζε σὰν φουρνόξυλο, ἄς ποῦμε, ἢ καλύτερα σὰν κολώνα τηλεγράφου.

Ὁ Γιάννης Τσίρος ἦτανε τύπος. Δὲν ἦταν κουτὸς μὰ δὲν ἦταν καὶ ἔξυπνος. Ἦταν καλὸ παιδὶ καὶ μάλιστα χαρακτήρας πολλὸ τίμιος. Λένε ἀκόμη πὼς διαρκῶς ἦταν ἐρωτευμένος. Πάντα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη μιὰ γυναίκα στῆ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν ἀναστατώνη. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνη ἡσυχος μιὰ μέρα. Ἦθελε δράση.

— Βρὲ Γιάννη, τοῦλεγε ὁ Φώτης, τὰ κορίτσα θὰ σοῦ φᾶνε τὸ κεφάλι. Παράτατα μωρέ. Κάτσε καὶ λιγούλακι φρόνιμος. Δὲν ξέ-

*Τὰ ἐπόμενα κεφάλαια τῆς ἱστορίας μας εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Ἑλληνόπουλου.

ρεις πὼς οἱ πολλὲς γυναίκες φέρνουνε πονοκέφαλο;

Κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε μὲ τὴν διαρκῶς μάγκικη προφορὰ του.

— Κομμένη Φώτη. Εἶσαι ἀγραμμάτιστος ἀδελφέ μου. Μάθε τώρα πὼς ἡ πολὺ γυναίκα φέρνει χαρὰ καὶ ἀγαλίαση γιατί εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος λοιπὸν νταραβερίζεται μὲ πολλὲς τέτοιες χαίρεται αὐτὰ τὰ δῶρα. Ὅριστε;

Κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν χρυσὸ παιδί.

Χρόνια συνεργάτης τοῦ Στάθη καὶ τοῦ Φώτη εἶχε ἐκλέξει τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν περιπέτεια.

Ἔτσι ἓνα ὄμορφο πρωῖνὸ οἱ τέσσερις Ἕλληνες ἄφησαν τὰ γαλανὰ Ἑλληνικὰ νερὰ πλέοντες γιὰ τὸ πρῶτο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς. Γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὅμως ὁ Ζοζὲ ποῦ ἡ νύστα δὲν τὸν ἄφησε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συμπλοκὴ μὲ τὸ Ρινόκερο* ὅπως ἔπρεπε καὶ νομίζοντας πὼς οἱ ἔπαινοι αὐτοὶ γιὰ τὸν Νάσσο ἦταν ὑπερβολές, εἶπε στὸ Χουάν ὅταν πῆγαν νὰ ξαπλώσουν.

— Δὲν μοῦ λὲς μωρὲ Χουάν, τὴ γνώμη ἔχεις ἐσύ γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ Ἑλληνόπουλο;

— Ἔ, τί γνώμη θὲς νᾶχω; Εἶναι παλληκάρι. Πραγματικὸ παλληκάρι μάλιστα.

— Δηλαδῆ;

*Διάβασε τὸ τεῦχος ὑπ' ἀριθ. 4

Ἡ Τάκου — Δή, μόλις εἶδε τὸν ἀγαπημένης, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
τοῦ κλαίγοντας.

— Φτου να πάρη ή όργη τὰ ἴδια ἔχουμε πάλι; ἔκανε ὁ Χουάν νευριασμένος. Πάλι δὲν καταλαβαίνεις;

— Τί νὰ καταλάβω... Πιστεύεις πὼς αὐτὸ τὸ παιδάκι σκότωσε δυὸ λεοντάρια κι' ἕνα γορίλλα;

— Μὰ ἀφοῦ μπροστά σου τῆβαλλε μ' ἕνα ὀλόκληρο Ρινόκερα δὲν εἶδες; τί ρωτᾷς;

Ξάφνου ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ μούγκρισμα ζῶου ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ παγώσουν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ἀμέσως τινάχτηκαν τρομαγμένοι κι' ἔσκιψαν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκηνῆς, γιὰ νὰ δοῦν μιὰ λεοπάρδαλη ποὺ εἶχε καθήσει λίγο πρὸς κεί καὶ καταβρόχθιζε ἕνα μικρὸ ζέβρο.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀμέσως χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτα καὶ μάλιστα χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ τίς προθέσεις του, τράβηξε ἀπότομα τὸ περιστροφὸ του καὶ μ' ἕνα σάλτο βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή. Κανεὶς δὲν πρόλαβε νὰ σταματήσει τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔπαιζε τὴ ζωὴ του κορῶνα — γράμματα. Ὁ Νάσσος μόλις βγήκε ἔξω στάθηκε δυὸ δευτερόλεπτα ἀκίνητος κυττάζοντας τὸ θηρίο ποὺ καθισμένο ἔτρωγε κρατώντας μὲ τὰ δυὸ μπροστινὰ του πόδια τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ τοῦ μισοφαγωμένου ζέβρου. Ἀπότομα τρεῖς ἀλλεπάλληλοι πυροβο-

λισμοὶ ἀντήχησαν κι' ἡ λεοπάρδαλις ἔκλεινε τὸ τεράστιο σῶμά της, ἀφυχητιὰ καὶ πλημμυρισμένη στὸ αἷμα της.

ΜΑΓΟΣ ΚΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

Ἦταν μεσημέρι ὅταν ὁ ἀρχιερέας ἔφτασε στὸν καταυλισμὸ του. Ὅμως πρὶν, ἔδωξε τοὺς δύο Ρίκο — Ρίκο γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ γελοιοποιηθῆ στὰ μάτια τῶν συμπατριωτῶν του. Γι' αὐτὸ πέρνοντας τὸ συνηθισμένο του ὕφος προχώρησε κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν κάλυβα του.

Μόλις οἱ ἄγριοι Μπαμπαλοῦ εἶδαν τὸν ἀρχιερέα τους ἀρχισαν νὰ στριγγλίζουν πλησιάζοντας τον μὲ τρελλὰ χοροπηδήματα.

— Ὁ Θεὸς Ρὰ μᾶς ἔστειλε πίσω τὸν ἀρχιερέα μας, φώναζαν, ἐνῶ σχημάτιζαν κύκλο γύρω του ρωτώντας τον συγχρόνως πὼς τὰ πέρασε κοντὰ στὰ ἱερὰ πνεύματα καὶ τί παραγγελίες τοὺς ἔφερε.

Ὁ παμπόνηρος Κάγια — Μούγια κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἡ ἀπότομη ἐξαφάνισή του δημιούργησε αὐτὴ τὴν ἐντύπωση καὶ θέλοντας νὰ τοὺς ἀφήσῃ στὴν πλάνη τους, τοὺς εἶπε.

— Εἶμαι κουρασμένος. Αὐριο θὰ σᾶς πῶς. Ὁ Θεὸς Ρὰ εἶναι εὐχαριστημένος μαζί σας.

— Ἡ Βασίλισσά μας καὶ ἡ Χάο ἔμειναν κοντὰ στὰ ἱερὰ πνεύματα; ἀκούστηκαν πάλι κᾶτι φωνῆς ποὺ ρωτοῦσαν.

Ὁ Κάγια — Μούγια ξαφνιάστηκε μὰ δὲν τὸ ἔδειξε.

«Χάθηκαν κι' αὐτὲς σκέφτηκε».

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε κυττάζοντάς τους ἐξεταστικά. Ἴσως μείνουν κοντὰ στὸ Θεὸ Ρὰ Ἴσως ὄχι. Δὲν μοῦ εἶπαν τίποτα γι' αὐτὸ τὰ ἱερὰ πνεύματα.

Καὶ ἀφήνοντάς τους μῆκε στὴν καλύβια του.

Ὅταν ὁ Καπούα πληροφορήθηκε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀρχιερέα, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ καὶ φυσικὰ νὰ μάθῃ νέα.

Μόλις τὸν εἶδε ἀπόρησε.

— Πῶς εἶσαι ἔτσι; τὸν ρώτησε παραξενεμένος κυττάζοντας τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο τοῦ Κάγια — Μούγια.

Τότε ὁ ἀρχιερέας τῶν Μπαμπαλοῦ ἐξιστόρησε στὸν μάγο δλη τὴν περιπέτειά του χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτα.

— Περιέργο ψιθύρισε ὁ Καπούα, ἢ Τάκου - Λη καὶ ἢ Χάο ἐξαφανίστηκαν. Στὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο δὲν εἶναι, οὔτε ἀλλοῦ πουθενά. Τί γίνηκαν τότε;

Ὅμως ὁ ἐρωτευμένος μάγος ἀπορροφημένος μετὴν ἐξάφάνιση τῆς Τάκου - Λη ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ κυριώτερη λεπτομέρεια. Πῶς δηλαδὴ τραυματίστηκε ἀφοῦ ἦταν ἀόρατος καὶ πῶς τὸν εἶδαν οἱ Ρίκο — Ρίκο καὶ τὸν συμμαζέψαν...

Τὸ χοντρὸ μυαλὸ τοῦ Καπούα δὲν δούλεψε καλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα

κι' ἔτσι αὐτὰ τὰ δύο ἀξιοπρόσεχτα σημεῖα ἔμειναν κλειδωμένα στὴν ἀφάνεια.

— Κάγια — Μούγια, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Καπούα. Ποῦ φαντάζεσαι νὰ βρίσκονται οἱ δυὸ γυναῖκες;

— Δὲν ξέρω Καπούα. Ὅμως ἀφοῦ δὲν εἶναι πουθενὰ Ἴσως νὰ τίς ἄρπαξαν γορίλλες.

Κεῖνη τὴ στιγμή φωνὲς καὶ ὀχλοδὴ ἀκούστηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβια τοῦ ἀρχιερέα. Ὁ μάγος πετάχτηκε ὄρθιος καὶ θγαίνοντας γρήγορα, βρέθηκε μπροστὰ σὲ πέντε πολεμιστὲς ποῦ τραβοῦσαν μὲ κάτι χορτόσκοινα ἕναν ψόφιο γορίλλα μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στήθος.

— Τί εἶναι αὐτὸ; ρώτησε ξαφνιασμένος, κυττάζοντας μὲ τρόμο τὸ νεκρὸ θηρίο.

— Εἴμουνα ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, εἶπε ἕνας Μπαμπαλοῦ πολεμιστῆς, ὅταν πρόσεξα αὐτὸν τὸν γορίλλα ποῦ ἐρχόταν μὲ προσοχὴ μέσα στὸν καταυλισμὸ. Κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ περίμενα. Μόλις ἤρθε κοντὰ, θγήκα μπροστὰ του καὶ τοῦ κάρφωσα τὸ δόρυ μου στὸ στήθος του. Τώρα τί θὰ κάνουμε δυνατὲ Καπούα;

— Κάψτε τον μπροστὰ στὸ ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ Ρὰ εἶπε μὲ πίκρα ὁ Καπούα.

Κι' ἐνῶ οἱ ἄγριοι ἔσερναν πίσω τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ γορίλλα ὁ μάγος σκεφτόταν.

«Τί ήθελε αὐτὸς ὁ γορίλλας ἐδῶ. Μήπως τὸν ἔστειλε ὁ Γκρέκο νὰ κατασκοπέμη; ἢ μήπως εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κλέβουνε γυναῖκες; Θαρρῶ πὼς ἔχει δίκη ὁ Κάγια — Μούγια. Ἴσως τὴν Τάκου — Λή καὶ τὴ Χάο νὰ τὶς ἄρπαξαν γορίλλες. Μὰ πὼς θὰ τὸ μάθω;»

Καὶ μπαίνοντας στὴν καλύβα τοῦ ἀρχιερέα τοῦ εἶπε μὲ ὕφος λυπημένο.

— Νομίζω πὼς ἔχει δίκη Κάγια — Μούγια· τὶς δυὸ γυναῖκες τὶς ἄρπαξαν γορίλλες. Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι πρόσθεσε. Τώρα ἡ δύναμή μας αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς ἀχρηστη.

ΓΙΑΝ Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ!

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο εἶχαν στρατοπεδεύσει οἱ 26 κιτρινάθρωποι μὲ τοὺς 17 Μαγκούπας αἰχμαλώτους περιμένοντας τὸν ἀρχηγό τους.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὄρα νὰ φύγουν ὁ Γιάν τοὺς εἶπε.

Εἴκοσι ἀπὸ σᾶς θὰ μείνουν ἐδῶ καὶ θὰ φυλάξουν τὶς δυὸ κατασκηνώσεις καὶ τὴ σπηλιά τοῦ ἀφέντη Γκρέκο. Ὁ Χούλα θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας. Προσέξτε. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ δὲν θὰ δειλιάσετε καθόλου. Οἱ ἀετοὶ θὰ μείνουν ἐδῶ νὰ σᾶς ὑποστηρίξουν ἐκτὸς τοῦ Μίκο—τοῦ μεγάλο—ποῦ θὰ συνοδέψῃ ἐμᾶς. Ὑστερὰ ψιθύρισε κάτι στὸ Χούλα καὶ τό-

τε ἐκεῖνος φώναξε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς εἶπε.

— Μπουγκούπας. Ὁ νέος Βασιληᾶς τῶν Κιτρινανθρώπων Γιάν, σᾶς χαρίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν σας. Μπορεῖτε ἀπὸ τώρα νὰ φύγετε νὰ πάτε στὸν καταυλισμό σας καὶ νὰ πῆτε πὼς ὁ Βασιληᾶς Γιάν ποὺ μᾶς νίκησε μᾶς χάρισε καὶ τὴν ζωὴ.

Ἄλλαγαμοὶ χαρᾶς ὑποδέχτηκαν τὰ λόγια τοῦ Χούλα ποὺ παρακάλεσε τὸ Γιάν νὰ πῆ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τοὺς δώσουν τόξα καὶ βέλη γιὰ νὰ προστατευτοῦν ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία ποὺ τυχὸν θὰ συναντούσαν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ταχτοποιήθηκαν ὅλα, ὁ Γκρέκο ἀποχαιρέτησε τὴν Τάκου — Λή καὶ τοὺς φίλους του, παραλαμβαίνοντας τὸν Πάουλ καὶ τὸ Γιάν ποὺ τοὺς συνόδευσαν οἱ ἑξή κιτρινάθρωποι ἐφυγαν ὑποστηριζόμενοι ἀπὸ τὸ Μίκο τὸν μεγαλύτερο ἀετὸ τοῦ Γιάν.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ χώρα τῶν Κιτρινανθρώπων ἀρχισε νὰ λυγίῃ. Ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τοῦ ἀποκρήνου βουνοῦ περίμεναν ἐνα σωρὸ πολεμιστῆς ποὺ μόλις εἶδαν τὸ Γιάν ἀρχισαν νὰ φωνάζουν σὰν τρελλοί.

Ἀφοῦ ἔμαθαν τὴν αἰτία τῆς ἀργιοπορίας τους καὶ χάρηκαν γιὰ τὴν πανωλεθρία τῶν Μπαγκούπας σήκωσαν τὸ Γιάν στὰ χέρια κι' ἀρχίζαν ν' ἀνεβαίνουν τὴν κυκλι-

Ὁ Γιάν έγινε βασιλιάς τῶν Κιτρινανθρώπων.

κὴ σκάλα τραγουδώντας πολεμικὰ τραγούδια.

Τέλος ἔφτασαν πάνω στὴ μικρὴ πλατεία ποὺ ἦταν φωταγωγημένη, * πέρασαν μπρὸς ἀπὸ ἓνα πλήθος ἀνθρώπων ποὺ χειρονομούσε,

*Οἱ Κιτρινανθρώποι χρησιμοποιοῦσαν τὸ λίπος ὠρισμένων ζώων γιὰ εἶδος φωτιστικό. Τὸ ἔρριχναν δηλαδὴ στὰ μεγάλα δοχεῖα ποὺ ἔβαζαν γιὰ φυτῆλι ἓνα πλεγμένο χόρτο. Ἔτσι σὲ κάθε γιορτὴ ἀναβαν τὰ παράξενα αὐτὰ λυχνάκια, ποὺ ἔφεγγαν περίφημα.

φώναζε καὶ ἔκανε παντὸς εἶδους περίεργα πράγματα γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ χαρὰ του καὶ στάθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ χρυσοῦ ἀετῷ.

Τοποθέτησαν τὸ νέο Βασιλεῖα ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ εἰδώλου κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ὀλοτρόγυρά του καμμιὰ πενηνταριά πολεμιστὲς ἐνῶ ὁ... ἄμαχος πληθυσμὸς χτυποῦσε παλαμάκια σ' ἓνα εἰδικὸ ρυθμῷ.

Αὐτὸ κράτησε μισὴ ὥρα περίπου. Κατόπιν φόρεσαν στὸ κεφάλι τοῦ Γιάν ἓνα χρυσοῦ καπέλλο ποὺ ἔμοιαζε μὲ κράνος καὶ σικῶ-

νοντάς τον πάλι τὸν ἔφεραν στὴ βασιλικὴ καλύβη, ὅπου τὸν τοποθέτησαν σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί. Ἄπο κεί ὁ νέος Βασιληᾶς τοὺς εἶπε κάτι λόγια καὶ ἡ περιεργὴ αὐτὴ γιορτὴ τέλειωσε. Ὑστερα ἔφαγαν καὶ τὸ γλέντι συνεχίστηκε ὡς τὸ πρῶτ.

ΓΚΡΕΚΟ ΚΑΙ ΠΙΘΚΑΝΘΡΩ- ΠΟΣ

Εἶχε πιά ζημερώσει καὶ ὁ Γκρέκο μὲ τὸν Πάουλ βαδίζαν ὅσο μποροῦσαν γρηγορώτερα γιὰ νὰ μὴ τοὺς βρῆ ὁ ἥλιος στὴν πεδιάδα ἐκείνη πού ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦ Βασιληᾶ Γιάν.

— Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ γιορτὴ Πάουλ; ρώτησε ὁ Γκρέκο τὸ σύντροφό του. Λίγο ἀστεία ἔ;

— Νὰ σοῦ πῶ κύριε Γκρέκο, ἔκανε ὁ εὐγενὴς Γερμανός. Ἄρκετὰ πολιτισμένη γιὰ μιὰ... ἄγρια φυλὴ, ὅπως αὐτὴ.

Εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου αὐτὸ ἀγαπητέ μου Πάουλ, ἔκανε μὲ καλωσύνη ὁ Γκρέκο, νὰ μὴ θέλῃς νὰ θίξῃς τοὺς φίλους μας. Ὅμως τί τὰ θέλεις. Ὑπάρχουν φυλὲς πού μπορεῖ νὰ λέγονται ἄγριες καὶ στὴν οὐσία νὰ μὴν εἶναι. Νὰ λόγου χάριν ἡ φυλὴ αὐτὴ τῶν Κιτριναθρώπων πού δὲν μᾶς κρατᾶει κακία. Μὴν ξεχνᾶς πόσοι ἀπ' αὐτούς, σκοτώθηκαν τότε πού ἤρθαμε μαζὺ μὲ τοὺς γορίλλες γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσουμε. Κι' ὁμως τώρα ἔχουμε γίνει φίλοι Πάουλ. Καὶ ὄχι

μόνο φίλοι ἀλλὰ καὶ σύμμαχοι

Ὁ Γκρέκο σταμάτησε γιὰ λίγο κι' ἀμέσως συνέχισε ἐνῶ τὸ βλέμμα του πλανιόταν στὶς κορυφὲς τῶν ψηλῶν δέντρων πού πρόβαλλαν μπροστά τους.

— Θυμᾶμαι ἀγαπητέ μου Πάουλ ὅταν ἤμουν ἐννιά - δέκοι χρονῶν καὶ λίγον καιρὸ πρὶν πεθάνουν οἱ γονεῖς μου μιὰ φράση πού εἶχε πῆ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου στὴ μητέρα μου. «Ἐθελ, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρῃς πῶς στὴ γῆ ὑπάρχουν ἄγριοι μὲ καρδιά προβάτου καὶ πολιτισμένοι μὲ καρδιά τίγρης.» Δὲν ξέρω φίλε μου Πάουλ ἂν αὐτὸ τὸ ρητὸ ἂς ποῦμε, ἀληθεύη γιατί δὲν μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσω. Ὅμως ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν καλωσύνη τῶν ἀγρίων αὐτῶν πού κάποτε πολεμήσαμε, βγάζω τὸ συμπέρασμα πῶς τὰ λόγια τοῦ καλοῦ μου πατέρα ἦσαν σωστά.

— Ἐχετε δίκην κύριε Γκρέκο εἶπε εἰς ἀπάντησιν ὁ Πάουλ πού ἡ συζήτησις αὐτὴ τοῦ ἄρεσε. Τὰ λόγια τοῦ μπαμπᾶ σας εἶναι σοφὰ καὶ ὄχι ἀπλῶς σωστά. Θὰ εἶχε μεγάλη πείρα τῆς ζωῆς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ μιλάη ἔτσι.

— ὦ, ναί, Πάουλ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἄνθρωπος ἀξίας. Δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνη τόσο νέος. Εἶχαν φτάσει πιά μέσα στὸ δάσος μὲ τὰ τεράστια καὶ παν-

ύψηλα δέντρα όταν έξαφνα ο Πάουλ σταμάτησε απότομα πιάνοντας από τὸ χέρι τὸν ἥρωά μας.

‘Ο Γκρέκο σταμάτησε κι’ αὐτὸς ἐνῶ συγχρόνως περιέφερε ὀλοτρόγυρα τὸ βλέμμα του.

— ‘Εκεῖ, ἐκεῖ κυττάξτε κύριε Γκρέκο, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Πάουλ. Στὴ ρίζα ἀκριβῶς τοῦ χοντροῦ δέντρου ποῦ εἶναι δίπλα στὸ ρυάκι.

‘Ο Γκρέκο διεύθυνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοῦ ὑπέδειξε ὁ Πάουλ κι’ ἀμέσως κατσούφιασε.

— ‘Ο Πόπο, εἶπε, νευριασμένος. Τί θέλει αὐτὸς ἀπὸ τοῦτα τὰ μέρη;

Καὶ γυρνώντας στὸν Πάουλ εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι, θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγὼ αὐτόν. Περπάτα.

‘Ομως ὁ Γερμανὸς γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ εἰτοίμασε τὸ πιστόλι του συλλογισμένος.

«Ποῦ ξέρεις καμμιά φορά. Φύλαγε τὰ ρούχα σου γιὰ νάχης τὰ μιά».

‘Ο πιθηκάνθρωπος Πόπο ἦταν ἓνα θηρίο τρομαχτικῶν διαστάσεων. Εἶχε ὕψος 2 μέτρα καὶ 15 καὶ θὰ ζύγιζε τουλάχιστον ἑκατὸν πενήντα ὀκάδες. Τὸ κεφάλι του ἦταν τεράστιο καὶ τὸ μούτρο του ἦταν στὸ κάτω μέρος πλατὺ καὶ προεξείχε. ‘Ολο του τὸ κορμὶ ἦταν γεμάτο τρίχες ὁπῶς τῶν γοριλλῶν καὶ τὸ πλά-

τος τοῦ στήθους του ἦταν ἓνα μέτρο.

Στὴ θέα του κάθε θηρίο τῆς Ζούγκλας τρόμαζε καὶ οἱ Γορίλλες κι’ αὐτοὶ φρόντιζαν ν’ ἀποφεύγουν νὰ συναντηθοῦν μαζί του γιὰτὶ ἦταν δύσκολο νὰ τὰ θγάλουν πέρα.

Κάποτε ὁ Γκρέκο τοῦ τῆς ἔβρεξε στὰ γερά καὶ φαίνεται πῶς τώρα ἐρχόταν γιὰ νὰ ζητήσῃ τῆ... ρεβάνς του.

‘Ο Γίγας Πόπο ἦταν ἀκουμπισμένος στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου περιμένοντας νὰ πλησιάσῃ ὁ Γκρέκο ποῦ ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα βρισκόταν ἐκεῖ γι’ αὐτόν.

‘Ο Γκρέκο μὲ τὸν Πάουλ ὀλοένα καὶ πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πόπο ποῦ ἄρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἐπιθέσεως.

— Προσέχετε κύριε Γκρέκο. Αὐτὸς φαίνεται νὰ ἔχη μέσα του τὴ δύναμη δέκα ταύρων. ‘Εκανε ὁ Πάουλ φοβισμένα.

‘Ο Γκρέκο δὲν ἀπάντησε· μόνο ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ.

Σὲ λίγο ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας βρέθηκε ἀντιμέτωπος τοῦ Πόπο ποῦ τὸ γιγάντιο σῶμα του τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ βουνό.

Οἱ δύο γίγαντες κυττάχτηκαν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Τὰ μάτια τοῦ Πόπο ἦσαν κατακκόκκινα ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

‘Ο Γκρέκο στεκόταν ἀπάραχος καὶ μὲ ὄψη γαληνεμένη, σὰν ἀνθρώπος δηλαδὴ ποῦ γνωρίζει τὴ

δύναμη του αντιπάλου του.

Ξάφνου ὁ Πόπο δίνει ἕνα πελώριο σάλτο κι' ἀρπάζει τὸν Γκρέκο ἀπὸ τὴ μέση. Ὅμως ὁ ἥρωας μας ποὺ ἤξερε φαίνεται τὸ ἐπιθετικὸ σύστημα τοῦ Πόπο περιμένε αὐτὸ τὸ πῆδημα καὶ φυσικὰ ἦταν ἔτοιμος. Μόλις λοιπὸν ὁ πιθηκάνθρωπος τινάχτηκε κι' ἀρπάξε ἀπὸ τὴ μέση τὸ Γκρέκο, δέχτηκε στὴ μούρη δυὸ σιδερένια χτυπήματα ἀπὸ τὸν ἥρωά μας ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τραβηχτῆ ζαλισμένος. Τότε ὁ γενναῖος Ἑλληνας ἐπωφελοῦμενος τῆς προσωρινῆς ζαλάδας τοῦ ἀντιπάλου του. τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὴ μέση, τὸν σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν τίναξε πέντε μέτρα μακριὰ.

Ἕνας δυνατὸς γδοῦπος ἀκούστηκε τότε κι' ὁ ἀτυχής Πόπο ἔμεινε στὴ θέση αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτέ.

Πέφτοντας ὁ Πόπο χτύπησε μὲ τὸ κεφάλι στὴ γῆ ποὺ ἀνοίξε στὰ δύο πλημμυρίζοντας στὰ αἵματα τὸ ἔδαφος.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Νύχτα.

Ἡ ὥρα θὰ εἶναι ἐννεὰ καὶ μισή. Τὸ βασίλειο τῆς ζούγκλας ἤσυχάζει. Καμμιά φωνὴ ζωὸς δὲν ἀκούγεται ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σφυρίγματα τῶν φιδίων ποὺ κινοῦνται ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στὴν πυκνοφυτεμένη βλάστηση.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Γκρέκο οἱ εἴκοσι Κιτριάνθρωποι πο-

λεμιστὲς κοιμοῦνται, ἐνῶ τέσσερες φρουροὶ μένουں ἀγρυπνοὶ καὶ παρακολουθοῦν γύρω τους συνεχῶς. Πιὸ κάτω ὁ Κτίσιος ἔχει ξαπλώσει στὴ ρίζα μιανῆς φοινικιάς καὶ πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν γύρω δέντρων κουρνιάζουν οἱ ἀετοὶ τοῦ Γιάν, ἔτοιμοι σ' ἕνα σφύριγμα τοῦ Χούλα νὰ χυθοῦν καὶ νὰ κατασπαράξουν ὁποιονδήποτε ἐχθρό.

Οἱ φίλοι μας ὄλοο κοιμοῦνται ἤσυχοι καὶ μόνον ἡ Μαίρη δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι. Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας καὶ ὁ ἀναπάντεχος θάνατος τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς εἶχαῦ κλονίσει τὸ νευρικό της σύστημα ἔτσι ποὺ ὁ ὕπνος τὴν ἀπόφευγε.

Ξαπλωμένη λοιπὸν στὸ μικρὸ της ράντσο εἶχε στηλώσει τὰ μάτια της σ' ἕνα δέντρο ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς τῆς.

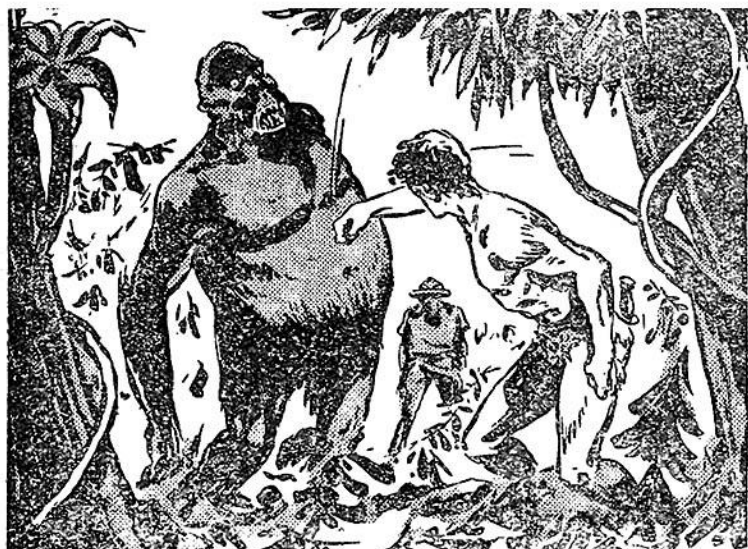
Γιὰ μιὰ στιγμή ἀνασηκώθηκε ξαφνιασμένη νομίζοντας πὼς ἔκουσε βόμβο ἀεροπλάνου.

Πετάχτηκε ὀρθια κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς γιὰ ν' ἀκούσῃ πιὸ καλά. Ὁ μακρινὸς βόμβος ἀκούγόταν αθαρά. «Ἀεροπλάνο, ψιθύρισε. Τέτοια ὄρα δμως... κι' ἀπὸ δῶ τί γυρεύει; Θάχῃ χάσει τὸ δρόμο του ἴσως...»

Καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὸν Πατατία ποὶ κοιμόταν μακαρίως, τὸν κούνησε δυνατὰ λέγοντάς του.

— Πατατία ξύπνα, Πατατία.

Ὁ καπμενούλης ὁ χοντρός ποὺ

‘Ο Πόπο δέχτηκε δύο σιδερένια χτυπήματα από τον Γκρέκο, που τον ανάγκασαν να τραβηχτεί ζαλισμένος.

κοιμόταν ξένοιαστος, άνοιξε τὰ μάτια του και τὴ ρώτησε μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

— Τί.. τί... συμβαίνει Μαίρη;
Πῶς... τί.. τρέχει;

— Πατατία πρόσεξε. Τί εἶν’ αὐτὸ πού ἀκούς;

‘Ο χοντρός φίλος μας δίνοντας λίγη προσοχή, ἄκουσε τὴ βοή ἐκείνη πού ὄσο πῆγαινε δυνάμωνε καὶ εἶπε.

— ‘Αεροπλάνο εἶναι Μαίρη.. δὲ μως ἀπὸ δῶ δὲν ἔχει πέρασμα.

— Αὐτὸ λέω καὶ γώ.

— Τότε;

Μήπως εἶναι κανένα πού ἔχει παραπλανηθῆ πάνω ἀπ’ τὸ δάσος;

—Μπορεῖ. Καὶ πῶς θὰ ξεμπλέξῃ ἀπὸ δῶ μέσα;

— Ξέρω γὼ Πατατία μου.. Πᾶμε νὰ δοῦμε;

— Πᾶμε.

Καὶ κατεβαίνοντας ἀπ’ τὸ ράντσο ὁ δυσκίνητος Πατατίας ἀκολούθησε τὴ Μαίρη πού βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

‘Ο βόμβος τῶρα τοῦ ἀεροπλά-

νου άκουγόταν πιό πολύ έτσι πού οί Κιτρινάθρωποι ξύπνησαν τρομαγμένοι κυττάζοντας γύρω τους.

Οί Γερμανοί Σουλτσε πού είχαν κι' αύτοί ξυπνήσει άπ' τόν έδρυβο πετάχτηκαν έξω άπό τή σκηνή τους κυττάζοντας πρòς τόν ούρανό.

Έν τῷ μεταξύ ό δόμβος ήρθε πάνω άπό τά κεφάλια τους αντιλαλώντας πιό δυνατά μέσα στην ήσυχία τής νύχτας.

Νάτο, νάτο. Άκούστηκε άξασφρα ή φωνή τού Πατατία πού έδειχνε μέ τò χέρι του σε κάποιο σημείο τού έναστρου ούρανού.

Πράγματικά, τρία μικρά φωτάκια έτρεχαν κάτω άπό τόν ούράνιο θόλο και σε χαμηλό σχετικῶς ύψος.

Όλοι τότε έτρεξαν πρòς τή λίμνη πού ή άχθη της ήτον σχεδόν άδεια άπό δέντρα, για να παρακολουθήσουν τήν πορεία τού αεροπλάνου, ένῶ οί Κιτρινάθρωποι έτοιμάζαν τά βέλη τους για να ύποστηρίξουν σε ένδεχόμενη στιγμή τούς φίλους τού άρχηγού τους.

Ό Χούλα πού άπουσίαζε ως εκείνη τή στιγμή φάνηκε τρέχοντας μέσ' άπ' τά δέντρα άκολουθούμενος άπό τήν Τάκου - Λή κι' άπ' τούς γορίλλες.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ

— Λοιπόν είμαστε έτοιμοι Έλιζαμπετ:

— Έτοιμοι Έρνέστο. Μπορούμε να φύγουμε.

“Όπως θυμούνται οί άναγνώσται μας τά δύο πρόσωπα αύτά ήσαν ό Γάλλος βαρώνος Έρνέστος ντέ Πολινιακ και ή Άγγλίδα φίλη του Έλιζαμπετ Σκόρρυ πού συναντήσαμε στο πρώτο κεφάλαιο τού προηγούμενου τεύχους μας* και πού είχαν πρόγραμμα να έρθουν στη Ζούγκλα για να γνωρίσουν τόν Γκρέκο — Ταρζάν.

Καθώς ξέρουμε ή αίτία τού ταξιδιου αύτου δέν ήταν άλλη παρά ή ύπόθεση τού «Γαλάζιου Διαμαντιού», πού ανέλαβε να άφαιρέση άπό ένα ιερό ναό τών Ίνδιών ό Βαρώνος, και πού έρχόταν στη ζούγκλα για να γνωρίση αύτὸν τόν γίγαντα Γκρέκο, να τόν πάρη μαζί του χρησιμοποιώντας τον έτσι για τò σκοπό αύτόν.

Και ένα ώραίο πρωϊνό τού Μάη, ό Βαρώνος ντέ Πολινιακ και ή Έλιζαμπετ μπήκαν στο μικρό ιδιόκτητο αεροπλάνο τους και έφυγαν άπό τή Γαλλία κατευθυνόμενοι πρòς τήν Άλεξάνδρεια κάνοντας δυο ένδιάμεσους σταθμούς στην Ρώμη και στην Άθήνα και συλλέγοντας διαρκῶς πληροφορίες για τόν Γκρέκο πού όπως είπαμε ήταν τò ζήτημα τής ημέρας.

Άπό τήν Άλεξάνδρεια πέταξαν πρòς τò Χαρτούμ (Άγγλοισυπτιακόν Σουντάν) κι' άπό κεί στην παράλια πόλη Νταρεσσαλάμ πού βρίσκεται στο νοτιοανατολι-

*Διάβασε τò τεύχος ύπ' άρ. 4

κὸ μέρος τῆς ἀφρικανικῆς ἠπειροῦ καὶ ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ.

Ἄπὸ τὸ Νταρεσσαλάμ μπορεῖ κανεὶς νὰ πάη μὲ τὸ σιδηρόδρομο στὸ μικρὸ χωριὸ Οὐτζίτζι ποὺ εἶναι χτισμένον στὴν ἀνατολικὴ δὲχθῃ τῆς τεραστίας λίμνης Ταγκανίκα καὶ ποὺ ἡ ἀπέναντι τῆς πλευρᾶς εἶναι καθαρὴ Ζούγκλα.

Ὅμως ὁ Βαρῶνος δὶαν ἔφτασε στὸ Νταρεσσαλάμ δὲν ἤθελε νὰ πάη ἀπ' εὐθείας στὴν Ζούγκλα ἀλλὰ νὰ ξεκουραστῇ μερικὲς μέρες, νὰ μαζέψῃ κι' ἀπὸ κεῖ ὅτι πληροφορίες ἀκόμη τοῦ χρειάζονται κι' ὕστερα νὰ πετάξῃ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ζούγκλας ποὺ ἔχει σημειώσει καὶ ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἡ τοποθεσία τῆς σπηλιάς τοῦ Γκρέκο.

Ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις τὶς ἔπερνε ὁ Βαρῶνος γιὰ δυὸ λόγους.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα δὲν ἤθελε νὰ περιπλανηθῇ μέσα στὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο καὶ ἐπικίνδυνον δάσος κι' ὕστερα δὲν ἤθελε ν' ἀργήσῃ.

Σ' ἓνα χρόνον ἡ ὑπόθεσις τοῦ διαμαντιοῦ ἔπρεπε νάχη λήξει. Κὰ θε μέρα λοιπὸν ποὺ περνοῦσε εἶχε μεγάλῃ σημασία γιὰ τὸ Βαρῶνον Ἐρνέστο ντὲ Πολινιακ.

Κι' ἔτσι πέντε μέρες μετὰ τὴν ἀφιξή τους στὸ Νταρεσσαλάμ, μπήκαν πάλι στὸ μικρὸ τους ἀεροπλάνο καὶ πέταξαν κατὰ μῆκος

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΚΑΙ ΝΕΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ

**ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΑ
ΓΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ**

ΣΤΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΧΩΡΑ

ΤΩΝ

Ι Ν Δ Ι Ω Ν

Ἡ καταληκτικὴ δρᾶσις καὶ τ' ἀφάνταστα καιροθώματα τοῦ ἥρωά μας σ' αὐτὴ τὴ χώρα θὰ σᾶς συναρπάσουν καὶ θὰ σᾶς συγκινήσουν.

ΑΠΟ ΤΟ
ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
Ο ΓΚΡΕΚΟ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ Οὐτζίτζι.

Ὅταν ἔφτασαν ἦταν ἡ ὥρα ἔντεκα τὸ μεσημέρι. Ξεκίνησαν τὸ πρῶτ' ὅτις 7 ἄρα ἔκαναν τέσσερες ὥρες ταξίδι. Ὅμως τὸ Οὐτζίτζι δὲν εἶχε ἀεροδρόμιο καὶ ἀναγκαστικὰ τότε ἐξακολούθησαν τὸ δρόμ' τους πετώντας ἀνατολικά καὶ κατασκοπεύοντας τὰ μέρη ποὺ περνοῦσαν καί ποῦ δὲν ἦσαν πιὰ τίποτα ἄλλο ἀπὸ Ζούγκλα.

... ..

Σούρουπο. Μιά κοκκινίλα ἔχει ἔσαπλωθῆ στὸν ὀρίζοντα. Τὰ λίγα σύννεφα ποὺ φαίνονται σπαρμένα δῶ καὶ κεῖ πέρνουν ἕνα μαβὶ χρώμα ποὺ καταλήγει σὲ πορτοκαλί.

Ἡ μηχανὴ τοῦ μικροῦ ἀεροπλάνου ποὺ τώρα δουλεύει 12 ὥρες συνέχεια, ἄρχισε νὰ κουράζεται. Εἶναι 7 ἡ ὥρα καὶ ὁ βαρῶνος δὲν κατάρθωσε νὰ βρῆ τὸ μέρος τοῦ γύρευε καὶ ποὺ εἶχε σημειώσει στὸ χάρτη του. Ἡ ὁμορφὴ Ἐλιζαμπετ στενοχωριόταν καταλαβαίνοντας πὼς εἶχαν παραπλανηθῆ πάνω ἀπ' τὸν ἀπέραντο αὐτὸ ὠκεανὸ τῆς πυκνοφυτεμένης δλατσης.

Ὁ Βαρῶνος ποὺ εἶχε νοιώσει κι' αὐτὸς πὼς ἔχασαν τὸν κανονικὸ δρόμο, ἀγωνιζόταν νὰ προσανατολιστῆ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ Ζούγκλα μὰ δὲν τὸ κατάρθωνε.

Πέρασαν ἀκόμα δύο ἔως τρεῖς ὥρες ἐξακολουθητικῆς ἀγωνίας ὡς ποῦ ἀξάφνα ἡ μηχανὴ σταμάτησε.

— Ἐρνέστο χαθήκαμε, φώναξε ἡ Ἐλιζαμπετ μὲ ἀπελπισία. Πέφτουμε.

Μὰ ὁ Βαρῶνος δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Μὲ σβυστῆ μηχανὴ ἄρχισε νὰ κάνῃ μεγάλους κύκλους μεταχειριζόμενος μὲ ἀρκετὴ δεξιοτεχνία τὸ πηδάλιο, ἄτσι ποῦ τὸ ἀεροπλάνο ἔπλετε μὲν ἀλλὰ ὄχι πλέον κατακόρυφα.

— Μὴ φοβάσαι Ἐλιζαμπετ θὰ σωθοῦμε, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βαρῶνος στὴν λιπόθυμῃ σχεδὸν συντρόφισσά του, ἀνάβοντας συγχρόνως τὰ φῶτα τῶν προβολέων του...

Τέλος τὸ ἀεροπλάνο κάνοντας ἕνα μεγάλο κύκλο πέρασε πάνω ἀπὸ τὴ γνωστὴ μας λίμνη καὶ μ' ἕνα δυνατὸ σύρσιμο ποὺ ἔκαν οἱ ρόδες του στὴν ὄχθη σταμάτησε ἀπτόμα χωρὶς νὰ πάθῃ δλάβη καὶ τὸ σπουδαιότερο μὲ τοὺς ἐπιβάτες του σώους.

Ἀμέσως οἱ φίλοι μας ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν πτώση τοῦ ἀγνώστου ἀεροπλάνου ἔτρεξαν γρήγορα νὰ βοηθήσουν τοὺς δύο ναυαγούς ποὺ εἶχαν τραμοκρατηθῆ ἀντικρύζοντας τὶς ἀγριεὶς μορφὲς τῶν κιτρινανθρώπων ποὺ τοὺς κύτταζαν παράξενα.

— Μὴ φοβάστε κύριοι, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Χάνς ποὺ μι-

Ἄμέσως οἱ φίλοι μας πού παρακολουθοῦσαν με ἀγωνία τὴν πτώση τοῦ ἀγνώστου ἀεροπλάνου ἔτρεξαν γρήγορα νὰ βοηθήσουν τοὺς δύο ναυαγούς.

λοῦσε γαλλικά, γιατί δὲν ἤξερε σὲ πιά ἀκριβῶς ἐθνικότητα ἀνήκαν οἱ ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐδῶ βρίσκεστε σὲ μέρος ἀσφαλίσμενο. Μὴ φοβάστε.

Ὁ Ἑρνέστος εὐχαρίστησε τὸν εὐγενικό Χάνς καὶ τὸν ρώτησε πού βρίσκονται.

Στὴν καρδιά τῆς Ζούγκλας, κύριε τοῦ εἶπε χαμογελώντας καὶ μπροστὰ στὴν... πολυκατοικία τοῦ φίλου μας Γκρέκο.

Τί; ἔκανε ὁ Βαρῶνος ξαφνιασμένος. Τοῦ Γκρέκο εἶπατε;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χάνς. Τοῦ Γκρέκο — Ταρζάν.

Τότε ὁ Βαρῶνος γύρισε στὴν ἐπίσης κατάπληκτη φίλη του καὶ εἶπε.

— Ἐλίζαμπετ αὐτὸ λέγεται τὴν μιὰ φορά.

— Πραγματικά Ἑρνέστο ἔκανε με χαρὰ ἢ Ἀγγλίδα. Ζήτω ἡ τύχη.

ΤΕΛΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Είναι μεσάνυχτα.

Ήσυχία απλώνεται παντού. Κάπου κάπου άκουσ τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας νὰ σκουζουν ἀνήσυχτα προμαντεύοντας κάτι κακό. Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκρέκο. Κοιμᾶται: ἀμέριμος μὴ γνωρίζοντας τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ.

“Ὅλα φαίνονται ἤσυχτα καὶ στὴ σπηλιὰ βασιλεύει ἡρεμία.

Ξάφνου κάποιο τὰμ-τὰμ ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δαιμονισμένα.

Πρῶτος πετάγεται ὁ Γκρέκο ὕστερα ὁ Μπάμπο καὶ τελευταῖος ὁ Πατατίας ὁ ὁποῖος μουρμουρίζει.

—“Ἐχω νὰ καθάρισω πολλές ψυχούλες σήμερα, λέει.. τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, ποὺ ἀντὶ νὰ βγῆ ἔξω τρέχει γρήγορα νά... κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς μαζί μὲ τὴ Ζίκα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γκρέκο ἀνεβαίνοντας σ’ ἓνα ὕψωμα βλέπει νὰ ἔρχεται ὁ Μάτο —Τατόγκα ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν φαντασμάτων μὲ 50 ὀπαδοὺς. Μόλις ἡ ἐχθρική αὐτὴ φυλὴ ἔφτασε κοντὰ στὴ σπηλιὰ στάθηκε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ποὺ ἦταν ἐχθρὸς θανάσιμος τοῦ ἥρωά μας φώναξε:

—Γκρέκο παραδόσου πρὶν διατάξω καὶ σὲ ρίξουν στὴ φωτιά.

Μὰ ὁ γενναῖος Ἕλληνας δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ παραδίνονται. Ἀμέσως βγάζει τὸ μα-

χαίρι του καὶ χύνεται πάνω στοὺς ἀγρίους ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ γιγαντιαία πάλη ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τελειώση.

Ἦέντε λευκοὶ ἐναντίον πενήντα ἀγριανθρώπων πολεμοῦν μὲ ἀφάνταστη λύσσα.

Ὁ Πατατίας ποὺ σ’ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἦταν ζαρωμένος στὴ γωνία τῆς σπηλιᾶς θέλησε νὰ βγῆ ἔξω γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ μάχη· μὰ σκοντάφτει καὶ πέφτει μπρούμυτα στὴ γῆ. Μὲ τὸ πέσιμο αὐτὸ τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε στὴ μέση του ἐκπυρσοκρότησε. Ὁ κρότος τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Πατατία τρόμαξε τοὺς ἀγρίους τοῦ Μάτο-Τατόγκα ποὺ πίστευαν γιὰ Θεὸ τους τὸν κεραυνὸ καὶ θαρρώντας πῶς ὁ Θεὸς του αὐτὸς προστατεύει: καὶ τοὺς λευκοὺς σταμάτησαν τὴ μάχη.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Πατατία ποὺ ἔλεγε:

—Μάτο -Τατόγκα. Γίεσε στὸ ποτάμι γιὰτὶ θὰ ρίξω κερανοὺς καὶ θὰ σὲ κάψω.

Ἔτσι ὁ κακὸς Τατόγκα νομίζοντας πὼς ὁ Θεὸς του τὸν διατάσσει ρίχτηκε στὸ ποτάμι μὲ τοὺς κροκόδειλους, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀγριοὶ ἔπεσαν τρομαγμένοι μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ γενναίου Ἕλληνα καὶ τὸν προσκύνησαν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,,
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πὺ κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,,
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

